

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

λαίπωρ', ὡς στυγῶν μ' ἀπεστράφη; der Codex hat OCTICΩN. — Ebenda 170 würde ich vorschlagen: εἰθ' ἐμοῖς γίοις μόλοιτ' ἔχονσαι λωτίνους ἀθόνας statt des offenbaren Glossens [τὸν] Αἰβυν ἀνλόν und in der Gegenstrophe φοίνικας ἀνθίνους πέπλους αἰγαῖσιν ἐν ταῖς χρυσέαισιν ἀλίων. — Hel. 776 wohl ναυσθλούμενος für ἐνιαύσιον.

M. Schmidt.

Coniectanea Euripidea.

continuata e vol. XVIII p. 614 sqq.

Eurip. Herc. fur. 858 sq.:

ΑΥΤ. Ἥλιον μαρτυρόμεσθα δρῶσ' ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι.
εἰ δὲ δὴ μ' Ἥρα θ' ὑπουργεῖν σοί τ' ἀναγκαίως ἔχει
τάχος ἐπιρροῖβδην θ' ὁμαρτεῖν ὡς κυνηγέτη κύνας,
εἰμὶ γ'.

Ἐπιρροῖβδην vox nihili est, at Hesychius ἐπιρροόθητα explicat ἐπίψογα, unde pro τάχος ἐπιρροῖβδην θ' propono τὰχ' ἐς ἐπιρροόθηθ'. Ad eundem Hesychium provoco in Electra vs. 191 sq.:

καὶ παρ' ἐμοῦ χρῆσαι πολύπηννα φάρεα δύναι
χοῖσεά τε χάρισι προθήματ' ἀγλαίας.

pro προθήματ' temptans πρόσημά τ', atque ibid. 1124 sqq.:

ἤκουσας οἶμαι τῶν ἐμῶν λοχευμάτων
τούτων ἔπερ μοι θῖσον, οὐ γὰρ οἶδ' ἐγώ,
δεκάτη σελήνη παιδὸς ὡς νομίζεται

pro inepto παιδὸς temptans τάλισ', atque in Herc. fur. 780:

ἔθρανσεν ὄλβον κελαινὸν ἄρμα,

κελαινὸν in κελαινὸν mutans, denique in Iph. Taur. 1325 sq.:

ΘΟ. λέγ'. εὐ γὰρ εἶπας. οὐ γὰρ ἀγχίπλουν πόρον
φείγουσιν, ὥστε διαφινγεῖν τῷ μὸν δόρον.

πόρον in φνγὴν mutans, siquidem Hesychius ἀγχίπους ex hoc versu affert.

Ion. 1287 sq.:

ΚΡ. ἀλλ' οὐκέτ' ἦσθα Λοξίου, πατρός δὲ σοῦ.

ΙΩΝ. ἀλλ' ἐγενόμεσθα, πατρός δ' οὐσίαν λέγω.

Alter versus, initio prioris corruptus, ita erit restituendus:

ἀλλ' οὐ γένόμεθα πατρός· οὐσίαν λέγω

Nam οὐσία hic victum quotidianum significat.

Hel. 125 sq.:

ΕΛ. αἰαὺ κακὸν τόδ' εἶπας οἷς κακὸν λέγεις.

ΤΕΥ. ὡς κείνος ἀφανῆς σὺν δάμαρτι κλήζεται.

In priore versu pro οἷς scribendum est ὡς, quia Teucer modo

vs. 120 monuerat ἄλλου λόγου μέμνησο, μὴ κείνης ἔτι, in altero κοῖνός pro κείνος, quia nil nisi publicam famam Teucer exprimit.

Ip h. Taur. 34 sqq.:

ναοῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερῶν τίθησί με,
ὅθεν νόμοισι τοῖσιν ἥδεται θεὰ
Ἀρτεμις ἑορτῆς, τοῦνομ' ἧς καλὸν μόνον.

Haec verba graviter afflicta esse sponte intelligitur, quae sic emendarim:

ὅθ' ἐν νόμῳ σὺν τοῖσιν ἥδεται θεὰ
Ἀρτεμις ἑορτῆς, τοῦνομ' ἧς καλὸν μόνον,

i. e. in templo, ubi cum hisce (barbaris v. 31) dea Diana gaudet legitimo festo, cuius solum nomen pulcrum est, cf. Pind. Ol. VII 84 ἀγῶνές τ' ἐννομοὶ Βοιωτῖοι.

In Hercule fur. Lycus duobus Herculis laboribus commemoratis vs. 155 pergit:

τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε; τῶνδ' ἄρ' οὐνεκεν
τούς Ἡρακλείδους παῖδας οὐ θνήσκειν χρεῶν;

Aperte corrupta τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε; muto in τοῖσδ' ἐξ ἅπ ο ι ν' ἵξεσθε; ut praeter ipsum Herculem Amphitruo, Megara et tres filii numerentur quorum Megara 460—473 copiosius mentionem facit.

Ion 374 sqq.:

εἰς γὰρ τοσοῦτον ἀμαθίας ἔλθοιμεν ἂν,
εἰ τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν
φράζειν ἃ μὴ θέλουσιν ἢ προβωμίους
σφαγαῖσι μῆλων ἢ δι' οἰωνῶν πτεροῖς.

Τοσοῦτον cum sequens εἰ non toleret, scribendum erit εἰς γὰρ τ' ἄσωτον ἀμαθίας, ad desperatam stultitiam; tum corruptum δι' in δις erit emendandum, quod et ad victimas referas. Idem δις opem feret El. 839 sqq.

τοῦ δὲ νεύοντος κάτω
ὄνυχας ἐπ' ἄκρους στάς κασίγνητος σέθεν
εἰς σφενδύλους ἔπαισε, νωτιαῖα δὲ
ἐρρηξεν ἄρθρα· πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω
ῥοπαιρεν ἡλάλαξε δυσθνητοῦν φόνῳ.

Pro Nauckiano δυσθνητοῦν codex δυσθνησκον praebet, unde δις θνησκον effingo: nimirum singulae corporis fissi partes singulatim moriuntur.

Phoen. 1310 sqq.:

οἷμοι, τί δράσω; πότερ' ἐμαυτὸν ἢ πόλιν
στένω δακρύσας, ἣν πέριξ ἔχει νέφος
τοιοῦτον ὥστε δι' Ἀχέροντος ἵέναι;

Genus dicendi ὥστε — *ἵεναι* vix Graecum, Euripideum saltem non est. Coniicio:

τοιοῦθ', ὅ σ' ἔστι δι' Ἀχέροντος ἵεναι;

i. e. eiusmodi nubes, quantas per Acherontem mittere licet. Neque Euripideum est *ἐνταυθοῖ* Iph. Taur. 1010:

ἄξω δέ σ', ἥνπερ μὴ αὐτὸς ἐνταυθοῖ πέσω,
πρὸς οἶκον, ἢ σοῦ κατθανῶν μενῶ μέτα.

Hic igitur pro *ἐνταυθοῖ* scribendum erit ἐν Ταύροις.

Suppl. 306 sq.:

νυνὶ δὲ σοί τε τοῦτο τὴν τιμὴν φέρει
κάμοι παραινεῖν οὐ φόβον φέρει, τέκνον.

Versum varie tentatum ita in integrum restituere mihi videor:
νῦν οὐδὲ σοί τι τοῦτο τὴν τιμὴν φοβεῖ.

Tro ad. 408 sq.:

εἰ μὴ σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσεν φρένας,
οἶκ' ἂν ἀμισθὶ τοὺς ἐμοὺς στρατηλάτας
τοιαῦδε φήμαις ἐξέπεμπες ἂν χθονός.

Turbatum iterum metrum οἶδ' pro ἂν restituet, quod idem conducet Cycl. 666 sq.: ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἐξω πέτρας
χαίροντες. οὔδ' ὄντες.

si pro οὔδ' ὄντες scribatur οἶδ', ἐνόντες.

Alc. 673 sq.:

ΧΟ. παύσαοθ', ἄλκις γὰρ ἡ παροῦσα συμφορὰ,
[ὦ παῦ] πατρὸς δὲ μὴ παροξύνῃς φρένας.

Illud ὦ παῦ seq. vs. initio repetitum mutandum est in συμφορὰ σοί, παῦ. Parnacea autem vocativa etiam duos alios locos misere corrumpit, quos iam recensebo. Phoen. 301 sqq.:

ΙΟ. Φοίνισσαν βούν
κλῖνονσ', ὦ νεάνιδες, γηραιῶ
ποδὶ τρομερὰν ἔλκω ποδὸς βάσιν.

Quis ultima feret? quis negabit fulcro opus esse pedi hocce:

κλῖνονσ', ὡς νεάνιδος γηραιῶ
ποδὶ τρομερὰν ἔλκω ποδὸς βάσιν.

Conferas modo Ion. 1041 ἄγ', ὦ γεραῖε ποίς, νεανίας γενοῦ ἔργοισι. In Iphigenia Aul. 1308 sqq. tres deae in Idae pratum profectae dicuntur:

κρίσιν ἐπὶ στεγνὰν ἔριν τε
καλλονᾶς, ἐμοὶ δὲ θάνατον,
ὄνομα μὲν φέροντα Δαναΐδαισιν, ὦ κόραι,
προθύματ' ἔλαβεν Ἀρτεμις πρὸς Ἴλιον.

Nonne ultimis relativum ereptum est et sine ulla dubitatione scribendum:

ὄνομα μὲν φέροντα Δαναΐδαισιν, ᾧ κόρας
προθίματ' ἔλαβεν Ἀρτεμις, πρὸς Ἴλιον.

O. Goram.

Zu Komikerfragmenten.

Com. anon. Fr. ** II b (vol. II p. 1187 ed. m.) ist in drei Fassungen erhalten:

Δάοι προσῆλθε τί ποτ' ἀγγέλων ἄρα;

Δᾶοι πάρεστι τί ποτ' ἀγγέλων ἄρα;

Δᾶός ποτ' ἦλθε τί ποτ' ἀγγέλλων ἄρα;

Hierzu merkt Meineke sehr richtig an, daß L. Spengels Correctur *τινα* zwar zulässig, aber nicht sehr wahrscheinlich sei. Das Räthsel ist unschwer gelöst, sobald man in der ersten Fassung *πρὸς ἦλθε* schreibt. Da nämlich die dritte Fassung noch eine Spur von der richtigen Stellung der Worte *τί ποτ' ἦλθε* bewahrt hat, so braucht man nur *τί ποτ'* und *πατρὸς* zu vertauschen, um den Rhythmen genug zu thun, und schließlich bei allen drei Zeugen *πάρα* für *ἄρα* herzustellen. Es ist zu schreiben: *Δᾶος τί ποτ' ἦλθε πατρὸς ἀγγέλλων πάρα*, vorausgesetzt nämlich, daß der Vers überhaupt nicht der Komödie anzugehören braucht, vielmehr die ganze Phrase als eine parodische erscheinen kann. Findet man dieß unwahrscheinlich, so dürfte dem Ursprünglichen immer noch näher als die Meineke-Jacobs'sche Schreibung die folgende kommen: *Δᾶος πάρεστι· τί πατρὸς ἀγγέλων πάρα*; — Com. an. Fr. III a ist in den Worten οὐδ' ὅσον ἀκαρῇ τῆς τίχης ἐπίσταμαι von Meineke nach Pierson zu Moeris p. 44 τέχνης hergestellt. Es bleibt übrig die Rhythmen in Ordnung zu bringen durch die Anordnung *ἐπίσταμαι τῆσδ' οὐδ' ὅσον ἀκαρῇ τέχνης*. Vgl. Ar. Avv. 1649. — Com. an. ** XXVIII a lautet bei Meineke nach Pierson (Ἀλλ') Ἀλκιβιάδην τὸν ἄβρὸν, ὃ γῆ καὶ θεοί; und es war eine gewagte Behauptung von Th. Fir Thes. L. Gr. I col. 86 B., daß Pierson irre, da ἄβρὸν in der Komödie als Trochäus zulässig sei. Gleichwohl sehe ich keinen Grund zu Ἀλλ' unsere Zuflucht zu nehmen, da ἄβρὸν durch das attische Synonym *σαῦλον* ersetzt werden kann. Hes. IV p. 14, 67 *σαῦλον ἄβρὸν* — Ἀττικοί. — Com. anon. Fr. XLIX, 4 schreiben Pierson und Meineke: ἄλση δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη [πόλις], richtiger freilich als Baldaeus Eur. Hipp. 210 und Empirius, welche das handschriftlich gegebene *γυνή* in *γῶη* verwandeln. Die leichteste und wohl auch geschmackvollere Aenderung bleibt: *ἀλσεῶν δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη γάνη*. Γάνη sind bekanntlich *κῆποι*. Das Wort hat auch Kirchhoff Eur. El. 1 für eine andere Corruptel Ἀργος hergestellt.